

ham *ukjendt* Æmne. Han har ikke studeret Kvinden og kan ikke begrebsbestemme, hvad han ikke har studeret. Idealistens Fordringer prelle af mod Realistens.

— Men hvorfor har Plato da ikke studeret Kvinden? Hvorfor har han ikke søgt at sætte sig ind i et Æmne, hvis Vigtighed han selv anede?

Hvis vi vilde være dybsindige, kunde vi deri finde en fin Antydning af, at han som Mand ikke ansaa sig for at være i Stand til at fatte Kvinden, at han lod dette Hverv ligge til Kvinderne selv som de eneste rette vedkommende. Man kunde lade ham tænke som saa: naar jeg fejer for Mændenes Dør, har jeg gjort, hvad jeg evner, lad saa Kvinderne om at feje for deres.

Men det er aldeles ikke fornødent at være dybsindig her. Det er Forklaring nok: at Plato ikke fik Tid til alt. Der var saa mange rige Tanker, som laa i Forgrunden; de krævede først Forløsning. Der blev ikke Tid for Kvinden. Saa kom Skuffelse paa Skuffelse, Manddomsaarene svandt, og Alderdommen kom, og Vidtløftighederne; der blev ikke Tid for Kvinden. Den gamle Mand satte sig til at skrive sine „Love“, og de kunde ikke blive omstændelige nok. Til sidst kom Døden og Tankernes Ophør; der blev ikke Tid for Kvinden. Hun skulde endnu i lange Tider vedblive at være, hvad „Barbaren“ snart ophørte at være, det kaotiske Begreb, den i Mørke liggende Menneskeskikkelse. Havde Plato taget sig for at lyse op i Kvindevæsnets Kroge, hvem véd, saa var maaske Kvindens Historie bleven en anden end den virkelige. Thi hendes Historie har jo blot været at ligge i Skjul.

— Spørge vi Plato aldeles ligefrem, hvordan hans Ideal-kvinde ser ud, saa viser han os hende vanemæssig med den græske Hustrus Træk. „Kvindens Dyd“, siger han i „Menon“, „er det ikke vanskeligt at vise, maa bestaa i at styre sit Hus vel, holde Hævd over Hjemmet og være Manden lydig. Hendes Omraade er Huset, den indre Husholdning, Mandens Stats-husholdningen.“ Som man ser, kan Plato ogsaa tale i det store Publikums Smag. — hvad der ikke i sig selv er en Fejl, — men tale uden at give Grunde for denne Smag, — hvad der er en stor Fejl.

— Skulde nu nogen finde, at Plato kun har ydet Kvinde-sagen lidt, saa vil jeg haabe, at det maa være indlysende, at